

kemencével, illetve égetőhellyel, melynek maradványait egy újkori pince nagyrészt megsemmisítette, meglétére s az itt folyó ipari tevékenységre csak az átégett rétegekből és az előkerült összeégett, rontott maradványokból (imbrex) következtethetünk. A késő római korszakban több épület állt a területen. Ezek közül kettő részletét bontottuk ki. 60 cm-es falazatuk egyes technikával készült, a kövek között helyenként kiegyenlítő téglasort alkalmaztak.

Az ásatás során több római kőemlék került elő, a három, feliratos sírkő másodlagos felhasználásban került e területre.

R. FACSÁDY ANNAMÁRIA

35. Budapest, III. Fényes Adolf utca 6–8. Ró

A Fényes Adolf u. 6–8. telken épülő irodaház előzetes régészeti feltárásán Aquincum katonavárosának főútja, a limes út és az azt kétoldalt kísérő 1–3. századi épületsor homlokzati frontjának részletei kerültek napvilágra.

A lakónegyedet a katonaváros kiürítésekor hagyták el, de az épületek a katonaváros város funkciójának megszűnése után is, valamilyen formában, használatban maradtak, falaikat csak a középkor folyamán kezdték elbontani.

MADARASSY ORSOLYA

36. Budapest, III. Hajógyári-sziget Ró

1998 március-májusában a Budapest Fővárosi Önkormányzat Főpolgármesteri Hivatala Település Értékvédelmi Ügyosztálya finanszírozásával végeztünk kutatást. Célunk a helytartói palota együttes déli lezárásának tisztázása volt. Az 1996-ban megtalált KNy-i irányba futó, feltételezett zárófal folytatását és pontos irányát akartuk tisztázni. A terepadottságok miatt (használatban lévő út, parkoló) az első árkot a fal megtalálásának helyétől keletre, mintegy 65 méterre jelöltük ki. A mintegy 96 m hosszú árokban római objektumokat nem találtunk. Az árok északi, mintegy 42 méterre méteres szakaszában újkori betonlapozás mindent elpusztított. Ettől délre 13 méterre a kutatóárok keleti és nyugati metszetében természetes árkot figyeltünk meg. Az őskori réteg megfigyelésén túl, néhány őskori cölöplyukat és gödröt sikerült dokumentálnunk.

Az első kutatóárok eredménytelensége miatt a következő szondát (egy 7×6 méteres területet) nyitottunk az 1996-ban megtalált faltól K-re, majd ezt bővítettük mind keleti, mind nyugati irányba. A keresett fal derékszögben befordult északi irányba. Külső oldalán vörös színű vakolatot figyeltünk meg, mellőle a törmelékből sok falfestmény töredék került elő. Rábontottunk az 1996. évi kutatóárokra is, hogy megku-

tassuk az akkor megfigyelt íves fallal (torony?) való csatlakozást, de ezt az itt futó elektromos vezetékek miatt nem tudtuk megnézni.

A feltételezett déli zárófaltól keletre egy római épület északi és keleti falszakaszát dokumentáltuk. A falak belső (déli és keleti) oldalán színes festésű vakolat maradványát találtuk a lábazati részen. A festés mintája sajnos nem volt kivehető, sárga és piros apró foltok voltak megfigyelhetők tojáshej színű alapon. A töredezett vakolatot a restaurátorok rögzítették. A falak által határolt járószinten egy 35 cm átmérőjű oszlop lenyomata maradt meg a habarcsban. Az épület kutatását kelet felé az idő rövidege, újkori pillérek és aknák, valamint elektromos vezetékek akadályozták. További kutatások feladata ezen objektum rendeltetésének és kronológiai viszonyának tisztázása a feltételezett zárófallal. A régészeti leletanyagból elsősorban a számos falfestmény és stukkó töredék jelentős.

A vakolatokat és még eredeti helyükön lévő festett falrészleteket Perjés Judit konzerválta. Az őskori kutatásokat Endrődi Anna végezte.

Munkatársak voltak: Antoni Judit, Vándor Andrásné geodéta, Czirják Pálné rajzoló, Komjáthy Péter fotós. A kutatásokat figyelemmel kísérte H. Vladár Ágnes műemlékes építész. Geomorfológiai vizsgálatokat dr. Schweitzer Ferenc (MTA Földrajztudományi Kutató Intézet) végzett. A munkák során felmerült műszaki problémák megoldásában a Hajógyári Sziget Vagyonkezelő Kft. volt segítségünkre.

H. KÉRDŐ KATALIN

37. Budapest, III. Kecse u. 7. Ró

1998. november 26. és december 18. között leletmentést végeztünk a (korábban Bécsi út 64. sz. telekkel egy tagban lévő) magánterület nyugati felén. Az átkutatott, kb. 100 m²-es telekrész a Kis-Kecske hegy keleti lejtőjének középső harmadát foglalja el. A mintegy 25–30 cm vastag, újkori kertműveléssel bolygatott humuszréteg után, az erodált felszín (humusszal kevert, barnásszürke erdei talaj) alatt már fél méter mélyen megjelent a hegy apró kőtörmelékekkel kevert, löszös, okkersárga geológiai rétege, melybe a hegygerincről lecsúszott, nagyobb mészkőtömbök ágyazódtak. A kőtömbök közé mosódott, régészeti szempontból steril természetes mélyedéseken és néhány újkori hulladék-gödrön kívül szórványos római cserépanyag koncentrációját tapasztaltuk a terület ÉK-i negyedében. Felnőtt ember rossz megtartású, ÉNy-DK-i tájolású csontváza feküdt a terület DK-i sarkában, mely leletanyag hiányában nem datálható. Tapasztalatunk szerint a telekrész már nem érintette az ún. „Bécsi úti római temető” nyugati szélé.

HABLE TIBOR